

PERLIČKY NA DNĚ

Když se zadívám do lidské duše, vzpomenu si na Hrabalovy povídky "Perličky na dně." Bohumil Hrabal piše dál. V minulých letech patřily jeho knihy k největším zážitkům exilových čtenářských anket. Četla jsem některá a bylo mi smutno, nejen nad osudem Bohumila Hrabala, ale především z osudu čtenářů. Poslední povídka, "Kouzelná flétna," kterou jsem od Hrabala četla ve mně vyzlává touhu napsat pár řádků pro Bohumila a všechny Bohu milé čtenáře příliš hlučné samoty.

Někdy, když vstanu, když procitám z mráket, bolí mi celá místnost, celá má cínra, bolí mi pohled z okna, děti jdou do školy, lidé jdou nakupovat, každý ví kam má jít, jen já nevím kam bych šel, tupě se oblékám, vrávorám, posakuji po jedné nohavici, když si natáhnu kalhoty, jdu a holím se strojkem, už kolik let, když se holím, tak se na sebe nedívám do zrcadla, holím se potmě anebo za roh, sedím na židli na chodbičce a zástrčka je v koupelně, bolí mě už i můj vlastní pohled, v očích zahlednu včerejší opilství, už ani nesnídám a když tak kávičku a cigaretu, tak sedím u stolu, někdy se mi prolamí ruce a několikrát si opakuji, Hrabale, Hrabale, Bohumile Hrabale, tak jsi zvítězil, dosáhl jsi vrcholu prázdniny ...

... sklápím provinile oči, bojím se lidem podívat do očí, někdy křížím dlaně a nastavují zápěstí, nabízím ruce, aby mne lidé zatkli a přivedli esenbákům, protože mám pocit viny i z té mé už nehlučné samoty, protože mne boli nejen eskalá-

tor, který mne unáší do pekel dolů, bolí mne pohledy lidí, stoupajících vzhůru, každý má kam jít, zatímco já jsem dosáhl vrcholu prázdniny a nevím kam bych šel.

... Tak ten vnitřní monolog pokračuje, ne, už nehovorím sám se sebou, ale tak jako před vyšetřujícím soudcem jsem vyslychan, všechno co jsem kdy řekl, všechno co jsem kdy udělal, všechno je neustále proti mně, od této chvíle nač jsem byl nucen myslit si myslit, všechno je proti mně.

... A já jsem se styděl, že jsem dosáhl vrcholu prázdniny hlučné samoty, že jsem dosáhl "konečného neklidu" a že jsem k ničemu, že kdybych dostal nějakou cenu, nějaké vyznamenání za literaturu, že kdybych byl charakter, tak spálím aspoň ten papír, na kterém je potvrzeno, kdo jsem, protože kdybych byl ten, za kterého se mám a za kterého mne mají mí čtenáři, tak bych tam nahore vzal něžně z ruky té dívky tu její chvějící se kytičku a položil ji pod kopyto koně svatého Václava.

... Ale jak laciné je to pane Hrabale, říci to co Heidegger, že bohové už opustili tento svět, že odešel i Hérakles, i Prométheus, krásně se to poslouchá, pane Hrabale, ale takové obsahy takových vět jsou za korunu šedesát deset dekagramů tlačenky, protože mladý student filozofie, pane Heidegger, dokázal, že starí bohové snad umřeli, ale že se rodí bohové noví, kteří musí zaplatit tak, třeba jen jako uříznuté ucho Vincenta van Gogha, který nepotřeboval mýtů a přesto svým dílem zprůhlednil viditelný svět ...

... a když jsem se posadil, uvědomil jsem si, že ta kouzelná flétna zněla přesně z těch míst, kde se odvíjí vertikální poselství ... Věřím, že vláda lidu věcí Tvých se opět navrátí do rukou Tvých ...

Je mi smutno z Hrabala a je mi líto i anketových čtenářů, protože vím, že je mnoho těch, kteří sami hledají a skupují vlastními skutky bezcenné perlíčky na dne. Hledají ale nenachází smysl života. Místo nebeského království našli svoji hlučnou samotu, vrchol prázdnотy, konečný neklid. Hrabal je upřímný a svěří se s tím, za co se všechni stydíme, co nechceme vidět, o čem nechceme přemýšlet. Utíkáme světskou prázdnnotou nejen před svým Stvořitelem, ale hlavně sami před sebou.

Anebo je království nebeské jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všecko co má, a koupí ji. (Mt 13:45-46)

Kolik světla nám dává náš Stvořitel, o co víc naděje má dušička, drahocenná perla našeho Spasitele, která pozná vertikální poselství skrze hlučnou samotu neštastných Bohu - milu.

Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k pohaně a věčné hráze. (Da 12:2)

Strach ze smrti je přirozený, touha po trvalém životě jedny osvobozuje, druhé tato možnost děsí. Existenci Božího soudu se nikdo nevyhne, nestačí přetvářka, ale víra. Kolik povzbuzení nám dává následující dopis čtenářky:

... Já měla tu velkou milost, že mě Bůh zastavil v 58 letech. Teď již 14 let chodím s Pánem, čtu denně bibli, chodím do shromáždění, jsem dítko Boží. Denně si vyprošuji přítomnost samého Pána Ježíše Krista, neb to je jediné bohatství v mé životě. Jelikož mám čtyři děti, měla jsem s každým problémy. Snažila jsem se jejich bolesti vyřešit vlastními silami, věřila jsem v Boží

zaslíbení. Často jsem se obviňovala, že činím z Pána Boha lháře a nevěřím jeho slibům. Trvalo to hodně dlohuho, než jsem se plně oddala Pánu Ježíši se vším co nám. Uvěřila jsem, že "věřícim v Boha všechno napomáhá k dobrému." Sami nestačí na všechno chtění, to je milost Boží a tu vloží On skrze Ducha Svatého do lidského srdce.

Dnes, jak se říká - mě nic nerozhlází - nabyla jsem takové výrovnatosti a klidu, které převyšuje všechna lidská pomyšlení. Již se před ničím nestrahuji, ani před smrtí. Vše beru z Jeho ruky, vše beru v tihosti, bez reptání a s díky.

... Letos jsem potřetí v nemocnici, měla jsem infarkt, zlobí mě štítná žláza, ubývají mi bílé krvinky, mám chatrné srdce a leukemií. Čeká mě operace struny, je to nutné, nic mě však od mého Spasitele neodloučí. On je můj největší lékař. Při mé opakováném pobytu v nemocnici jsem měla patřičnou literaturu, rádio, magnetofon, tak že jsem se stále posilovala Božím slovem. Nenašla jsem však nikoho, ani jednoho zájemce, kdo by se ke mně připojil. Pravdu jste napsali, že biblická víra je nejtěžší k přijmutí, protože je nejjednodušší k pochopení. Škoda. Zbývá nám jen se bez přestání modlit za celý svět, za obrodu našeho národa.

Jsem klidná, vyrovnaná a na vše a vždy připravená. Zůstávám v modlitbách za Vás všechny. Vaše sestra v Pánu Ježíši Kristu.

-Julie, ČS-

NÁBOŽENSTVÍ A BIBLE

04 Hinduismus a Budhismus

Vysvětleme si nejprve zásadní rozdíl mezi myšlením v Západních a Východních kulturách. Západní způsob myšlení má své kořeny v Řecku. Sokrates, Plato a Aristoteles věřili, že vesmír má svůj účel. Židovství, křesťanství, Starý a Nový zákon, teoly bible, dopnila tento správný pořanský názor tím, že vesmírný plán a

účel je očividný důsledek povahy rozumného a mocného Boha. Biblickí věřící pochopili správnou rovnováhu duchovního a hmotného světa. Před reformací byl totiž duchovní svět autonomní. A naopak, dnešní poreformační doba učinila zase hmotný svět autonomní. Oppenheimer, jeden z nejvýznačnějších fyziků 20. století, ačkoliv nebyl křesťan, řekl že reformace porodila moderní vědu. Skutečně, tam kde vládla bible, zájem o přírodu, věda, umění a kolonizační úsilí nebývale vzrostly. Tento rozdíl trvá dodnes. Mnoho dnešních totalitních zemí má sice křesťanskou, ale nebiblickou minulost. Od totalitní církve k totalitním státům je jen krok. SSSR, Československo, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, křesťanství Arabové, Itálie, Španělsko, Portugalsko, Mexiko a celá Jižní Amerika jsou ovládány diktátory a mafii. Naopak, země které byly po více než 300 let v popředí v technologii, hygieně, umění, objevech nového světa, stály na biblických základech. Dnes už jen dojídají ovoce dědů a setrváčnosti uchovávají "jakouž takouž" demokracii, vědecký pokrok a určitou hodnotu člověka. Na bibli stavěly Anglie, Dánsko, Holandsko, Norsko, Švédsko, vystrčené Finsko, částečně Francie a Německo, Švýcarsko, Kanada a Spojené Státy. Jestliže tyto země opustí biblického Boha, což se děje, bude vzniklé vzduchoprázdně vyplněno jenom zlovůlí.

Západní poreformační biblické myšlení kladlo určitou váhu na hmotný svět a zodpovědnost na jedince, čímž uvedlo hmotný a duchovní svět do zdravé rovnováhy. Východní, podobně jako předreformační myšlení všech žije v autonomním duchovním světě a považují hmotný svět za něco nečistého, nedůležitého, neskutečného a dočasného. Východní i předreformační myšlení žije a žilo v říši mimo tento hmotný svět. Dosáhnout tuto mimohmotnou říši je možné jen skrze popření hmotného světa, včetně našeho těla. Proto předreformační ani

ortodoxně východní myšlení si nevážily životu jedince a nebyly uzpůsobeny vyprodukovat moderní vědu ani technologii. Tento přístup umožnil vznik řádů mnichů, sebemužitelů a jogistů. Ortodoxní východní člověk žije v autonomním duchovním. Naopak dnešní západní člověk přechází ze zdravé rovnováhy duševna a hmotna k ortodoxnosti autonomní hmoty.

Hinduizmus je víc evoluční filosofii než náboženstvím. Hinduisté věří v převtělování autonomní duše. Nejprve duše vstoupí např. do červu a potom se v cyklu smrtí a převtělování vyvíjí ve vyšší duchovní formy obývající vyšší tělesné formy. Ale i v člověku je rozškatulkovaná do kast. V lidské formě se postupuje od nižší kasty k vyšší a od ženy k muži. Každá kasta má svůj morální a sociální kód, karmu, jejímž naplněním se hinduista propracovává, až po převtělení do nové existence, výš a výš. Celý systém připomíná evoluční doménku. Hmotná složka života je vedlejší. Tento vzestupný koloběh lze urychlit meditací a pilným cvičením jógy. Ta uvolňuje duši z těla a převtělovací cyklus se urychlí přeskočením vývojových stupňů. Až duše ztratí plně svoji osobní totožnost, stane se vším v nekonečnu, nirvánou, lidským božstvím. Hinduistická filozofie se neustále vyvíjí a hinduisté jsou s tímto stavem naprostě spokojeni. Pro nás je hinduizmus neuvěřitelná mechanice. Několik forem hinduizmu převzalo jisté křesťanské prvky.

Ve Vedantě (písmo) se stvořitel Brahman vtělil do mnoha smrtelníků. V Krista, Budhu nebo Krišnu. Stvořitel Brahman se prý naposledy vtělil v Sri Rámakrišnu, který žil v Bengálsku koncem minulého století. Rámakrišna učil, že mnohá náboženství jsou různé cesty, které vedou k realitě Boha. Veda odmítá Ježíše jako jediného Božího Syna. Ježíš je pouze jeden z Avatarů, učitelů. Dokonce i "slavný" Ghandí řekl: "Jestliže je Ježíš jako Bůh, potom všichni lidé jsou jako bůh a mohli by

být sami bohem." A máme zde již po kolikátké prvotní Satanův i Adamův hřich - touha být bohem. Ghandí ne-přijmul biblické učení, protože Ježíš Kristus zemřel na kříži, aby na sebe vzal naši špinu, náš hřich. Přesto pocítovat svírající hlad po skutečné spásce. Ghandí vyslovil ne-zapomenutelnou myšlenku: "To, že jsem daleko od Boha, který ovládá každý dech mého života, jsou pro mne neutuchající muka. Vím, že to jsou mé zlé vášně, které mne od něho od-děluji, a přesto se jich nemohu zba-vit."

Apoštol Pavel, konec konců každý věřící a mnoho nevěřících mají stejně pocity. Pavel napsal Římanům:

Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu dík, skrze Ježíše Krista Pána našeho! A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonnému Božímu, ale svým jednáním zákonnému hřichu. (7:24-25)

Pavel nebo Ghandí, všichni jsme na stejné lodi hřichu. Ani Pavel ani Ghandí se nemohli sami svého zla zbavit. Rozdíl vězí v tom, že Ghandí se snažil sám Bohu přiblížit, kdežto Pavel nechal přiblížit Boha a nechal do sebe vstoupit Ducha Svatého. Kde pracuje člověk, tam se spása nemůže dostavit, kde zapracoval jednou a provždy Bůh - Syn na kříži, toho spásu nemůže minout. Hinduizmus je panteistická filozofie skutků, které vedou k evolučnímu pře-vtělování, kde všichni a všechno se vyvíjí v boha. Hinduizmus je jediné východní náboženství, které je masově přijímáno Západním světem. Hinduizmus je evoluce, hinduistický bůh Brahman je beztvárá věčná abstraktní existence bez povahy a vlastnosti, která se převtěluje v miliony bohů. Vzestupnému převtělování pomáhá ctnost, co jej brzdí je neřest. Je-stliže se člověk nevynasnaží v tomto životě, má příležitost nápravy v dalším převtělení. Proto jsou hinduisté vegetariáni, aby náhodou ne-snědli někoho, kdo se právě vyvíjí z nižší zvířecí formy v někoho vyšší-

ho, nebo naopak. Jakýkoliv vnější zásah do koloběhu karmy může ovlivnit vývoj k božství. Plné důsledky této zhoubné filozofie můžeme vidět v celé Indii a částečně i v myšlení moderního člověka Západního světa.

Budhismus

Na rozdíl od hinduizmu, má budhismus svého osobního zakladatele. Jeho jméno je Sidharta Gautama. Narodil se v královské hinduistické rodině okolo r. 560 př.n.l. v dnešním Nepálu. Nesměl vidět čtyři věci: nemoc, stáří, smrt a mnicha. Kdyby prý Gautama uviděl jednu z těchto čtyř věcí, opustil by palác, aby našel spásu pro celé lidstvo. Jeho panovnický otec uzavřel palác, a Gautama byl obklopen zdravím a krásou. Zádný mnich se nesměl přiblížit ani k paláci. Ovšem, jak už to bývá, Gautama zahlédl pohreb i mnicha a v tu noc opustil svou překrásnou ženu a dítě, aby rozluštيل tajemství života. Oholil si hlavu, natáhl žlutou kutnu a začal žebrat. Nejdříve studoval hinduistický Upanišad, ale nenašel uspokojení. Zkuskil sebezapření, hladovku až z něj zbyl jen kostlivec potažený kůží. Ani to mu nepřineslo mír. Nakonec se posadil pod strom a zapřísáhl se, že se nepohně dokud nenajde odpověď na smysl života. Konečně, po čtyřiceti dnech nehybnosti prožil nirvánu - konečný stav. Našel prý spásu a od té doby byl Gautama nazýván Budhou, tj. osvícený.

Budhismus je v určitém smyslu podobný hinduizmu z něhož se vyvinul. Budha však popřel "svatost" základních hinduistických spisů, Veda a Upanišad. řekl, že současný svět, mája, je neskutečnost. Budhismus však přijímá hinduistické převtělování a karmu, tedy i plnění poviností svého nižšího nebo kastovního stavu. Budhismus, na rozdíl od hinduismu nabízí určitou systematicnost. Budha řekl, že žít znamená trpět, ale neříká proč. Bible souhlasí, že utrpení je všude kolem nás, ale bible nám říká proč. Pří-

čína utrpení je hřich.

| Mzdou hřichu je smrt. (R 6:23)

Budha správně odpozoroval, že utrpení je způsobeno dychtěním po světských statcích a radovánkách.

| Každý, kdo je v pokušení, je svá-
děn svou vlastní žádostivostí.
Žádostivost pak počne a porodí
hřich a dokonaný hřich plodi smrt.
(Jk 1:14-15)

Bible s Budhou souhlasí, ale zásadně odmítá Budhův návod, jak vymítit ze srdce hříšnika žádostivost. Bohatství ani radost nejsou hříšeň, ale chtivost po penězích a touha po bohatství jsou původci všeho zla. Budha učil, že žádostivost může být potlačena pouze sebezapřením a usilovnou životní poutí po osmi milnících.

1. správný náhled, 2. správná touha, 3. správná mluva, 4. správné chování, 5. správné povolání, 6. správné úsilí, 7. správná dbalost, 8. správné rozjímání - meditace.

Mnozí se pokoušeli projít osmi milníky Budhy, ale marně, protože
| Nejúskočnější ze všeho je srdce
působící zkázu. Kdopak jej zná?
(Je 17:9)

Naše srdce sabotuje každé, i to sebeupřímnější úsilí činit dobro. Budha úplně zanedbal Boží pomoc, na kterou my, bibličtí věřící nespolehláme jen částečně, ale úplně. Naše úsilí nám mír ani spásu nepřinese, stejně jako je nepřináší nikomu budhismus.

| On (Bůh) nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které jsme my konali, nýbrž ze svého slitování, zachránil nás obmytí, jímž jsme se znova zrodili k novému životu skrze Ducha Svatého. (Tt 3:5)

S Bohem je naše dychtění usmrcono! Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus. (Ga 2:20)

Hlavním problémem Budhistů, stejně jako všech náboženství, je že jeho cíl je nedosažitelný lidskou snahou. Cíle biblického Boha jsou ještě vyšší, tím více nedosažitelné. Jenže biblický Bůh nás ke svému cíli

přenesе, vrosteme-li v Krista jako větev do kmene. Budhismus a biblická víra se diametrálně rozcházejí v základních čtyřech odpovědích.

1. Budhisté popírají existenci osobního Boha, zatímco bible jasné učí, že Bůh je osobnost.

2. Budhisté popírají Ježíšovo Božství a tvrdí, že Ježíš byl pouze významný učitel. Bible však učí, že kdo popírá Ježíšovo Božství, je Antikrist.

3. Budhisté tvrdí, že vše co brzdi lidský postup je hřich. Bible učí, že hřich je každý čin nebo myšlenka, který je v rozporu ne s lidským snažením, ale s Bohem.

4. Budhisté tvrdí, že se člověk spasí vlastním úsilím. Bible naopak učí, že člověk je spasen pouze Božím úsilím.

Budhismus je snaha zalíbit se Bohu. Je to prosté náboženské podlézání, jak jej známe i z "křesťanství" celého světa. Bible nenabízí náboženství. Za léta života v Asii jsme se na vlastní oči přesvědčili kolik zla napáchají tato náboženství v každodenním životě věřících. Děkujeme Pánu Bohu, že nám dal světlo, abychom viděli propastný rozdíl, abychom věděli na čí straně stojíme, za kterou pravdu bojujeme.

-pst-

TAIWAN také ČÍNA

Dlouhý let na palubě China Airlines z Los Angeles do Taipeje, 17,000 km, uběhl snad lépe než vlak z Mnichova do Prahy. Hotel Paradise (Ráj) si nás vyzvedl a zmizeli jsme do tmy osvětlené čínskými znaky. Ráno jsme nedočkavě vyrazili do ulic, ale po sedmé hodině nebylo nikde ani živáčka, jen tu a tam cyklista. Padla na nás šed zašlých omítka, čínské nápisy bez barev a osvětlení a než jsme se třikrát otočili, ztratili jsme orientaci. Vše vypadlo stejně.

Bloumali jsme městem, zase jsme se našli a viděli první monumenty. Půl dne nám trvalo než jsme zahlédli bílou tvář a to při střídání stráží u

obrovské sochy Chiang Kajška. Palác s nádvořím pěti Václaváků, vlastně paláce dva, ten druhý byl teprve ve výstavbě a v čele náměstí stojí Chiang Kajškův maxialtánek s mohutným schodištěm, kde člověk málem padne vysílením a horkem. A tam sedí ON. Ve stínu a chládku schlíple sleduje pář turistů, množství školních dětí a strídání stráži. Cvakají podpatky, metají flinty a slavnostně zaujímají strážné místo. Do hotelu jsme se již nedoplazili a s vypětím posledních sil, jsme ulovili taxíka. Ani to nebylo snadné, lidí bylo víc než taxiků. Ještě že jsme měli vizitku hotelu, protože v Taipeji toho anglicky moc nenamluví. Kartičky však fungovaly dobře. Vždy jsme si v hotelu nechali napsat instrukce čínsky kam se cheme podívat a oddali se do rukou taxikářů. Z tichého ospalého ranního města se stala prašná pec, mraky lidí, tlačenice vozidel a rámus. To že se v Jakartě tlačí do dvou pruhů obousměrné dopravy šest aut jedním směrem není nic. Jak je to možné, že se doprava v Taipeji vůbec hýbe za věčné pomoci klaksonů, je naprostá záhada. Nekonečný proud aut, ještě více motocyklistů a lidíčkové, kteří tento mumraj řídí, mají přes ústa bílé roušky jako chirurgové v nemocnicích. Jakarta se topí v zeleni, Taipei v betonu a prachu.

Po zkušenostech prvního dne jsme se nemohli dočkat až zmízíme z města a nastoupíme tůru kolem ostrova. Vyrázili jsme s párem vietnamských Číňanů, majitelů jistě prosperující restaurace ve Švédsku, kteří byli velice milí, pohostinní a zdálo se, že nemohou pochopit proč nemluvíme švédsky. Jeden den se k nám připojila Miss Austrálie a tím pro nás běloši opět skočili. Další turisté naší výpravy byli Číňané z Filipín. Putovali jsme po budhistických chrámech, kde byl jeden Budha větší než druhý, všichni tlustí a oškliví. Chrámy jsou pestře zdobené, bohové všech barev, černí, rudí, zlatí, růžoví s vyvalenýma očima cenili zuby.

Obzvlášť ti rudi vypadali jako z pekla. Měli mohutné černé plnovousy a to je v kontrastu s asijskou skutečností. Číňan má na bradě jeden chlup a když jich má hodně, napočítá jich sotva pět. Rostou mu z bradavice a majitel o ně pečeje. Určitě neuvidí nůžky lazebníka.

Návštěvníků svatých míst je dobytek. Přináší bílé, omamně vonící květy, zapalují svazky čmudících špejhlí, přináší misky s ovozem, květů a jídla. Před oltářem se neustále uklánějí, pokleknou, pomodlí se a hodí si párem velikých dřevěných »fazoli.« Obě vnitřní strany fazoli jsou popsané budoucností. Když fazole padne plohou stranou jedna dolů a druhá nahoru, je vše v nejlepším pořádku a modlitba bude vyslyšena. Když tahle šance nevyjde, trpělivě se hází znova a znova. A člověk si říká, kdo poslouchá modlitby? Fazole nebo fousatí bozi? Večer jsme s radostí zapadli do hotelu u Sun Moon jezera. Dalšího Budhů bychom asi těžko obdivovali.

Ráno, po společné snídani, jsme vyrazili na projížďku po jezeře. Na malíčkém ostrůvku čekal svatý patron na štastná manželství. A pokračovali jsme k dalšímu Budhům. Tentokrát celých 24 m vysoký a kolem stovky dalších v trochu nadživotní velikosti a tisíce mrňavých, od podlahy po strop, od vchodu k východu. Zdá se, že jsou nějak osobně vlastněni. Každý má svoje okénko a jinak složené ruce a prsty. V tom je symbolika, které my nerozumíme. Kolem procházejí opravdoví mniši a mnišky. Ty byly obzvlášť zajímavé. Na lebce, tam kde normálně začíná páním pleš, mají vypreparované tři lysinky. Mniši jsou holohlaví, s ocáskem vlasů na temeni.

V Malajsku jsme viděli chrámy pastelových barev, Budhové stojí nebo sedí na podstavcích lotusových květů a stočených hadích těl. V chrámu ležícího Budhy - 36 m dlouhý, je budhorádi a každý má kasičku. Vedle kasičky je napsáno co patron Budha věřícímu splní:

-nebudeš mít žádné starosti, jen svobodu a bohatství
-poznáš pravdu a budeš mít dlouhý život
-budeš úspěšný a mít dobré zdraví
-budeš mít mír v rodině a získáš bohatství, moudrost a krásu
-ostatní se nad tebou smilují
-získáš majetek a vstup do nebe
-budeš mít štěstí, zdraví a velkou znalost
-štěstí, chytrost a dobrou budoucnost
-bohatství, štěstí, slávu

-silné tělo a vysoké postavení.

Před ležícím Budhou je plno oltáříčků a dvě kola štěstí. Za dvacetník se kolo roztočí a šance čísla od 1 - 28 přinese budoucnost na předtištěných kartičkách.

Pasteloví Budhové mají ze zlatých listků na dlaních i chodidlech »stigmata« jako po ukřížování. Budhistické sošky královny nebes s dítětem jsou k nerozeznání od Panenek Marií, i s růžencem. Viděli jsme chrámové pece z cihel, komínky chrlily plameny, ocelové pece na kolečkách čekaly na papírkovou potravu popsanou hříchy. Věřící se před bubáky uklánějí, zapichnou čmudicí špejličky - františky do obrovských bronzových váz s pískem a pokračují od jednoho Budhy k druhému. Viděli jsme chrámy s množstvím draků a jiných nestvůr na hřebenech střech, to aby prý zlidi nemohli na stavení přistát. Chrámy, velké i malíčké, mnohapodobné pagody a jiné pohádkové výtvory vykukovaly na místech, kde je člověk nejméně očekával.

Silnice vedou skalistými horami a zdá se, že je celý Taiwan kamenný. Tisíce penzionovaných vojáků z povolání dobrovolně stavělo dálnici a odvedli pořádný kus práce. Úsek 180 km, který vede napříč ostrovem vytěsalí ze skal za tři roky. Továrny, malé rodinné podniky pod plechovou střechou, s jeřábem, řadou pil a leštiček kde se ohromné mramorové kvádry řežou a leští, jsou roztroušené všude.

Příroda je zelená zvláštním způsobem.

Nejsou to tropy štavnaté, ani barevné. Zádná Havaj ani co by jen trochu připomínalo tropickou zeleň Indonésie. Stromy jsou zakrslé jako na horách. Není vidět kytičky, jen místy modré zvonky svlačce na divokých šlahounech, které dusí vše ostatní. Za celou dobu jsme neviděli jedinou zahrádku, jediný trávník. Každý kousek půdy je obděланý, rýžová pole jsou jako záplaty. V Indonésii rýžová pole obdělávají lidé a buvoli, tady rádi vodní traktury. Zelezny samochod je potopený až po osy kol, ale neuvizne. Sází sazeničky pěkně do rádků, orá - dali se to tak nazvat a zůstává za ním fádní kalná plocha.

Uprostřed zavodněných ploch stojí domy, továrny, drůbežárny, chrámy, pagody, cesty a stezky. Vše je pomíchané, dokonce i ojedinělé hrobky stojí uprostřed vodnatých polí. Hroby jsou různých velikostí a vypadají jako oblé vyčalouněné kanape z betonu. Jen se posadit, trochu připomínaly sáně dědy Mráze.

Z celou dobu jsme viděli málo míst, která by esteticky potěšila oko. Vynechám-li stavení pro Budhy, draky, lvy a jiné bubáky, viděli jsme jen pár sádrových »Soch svobody« u mezinárodních hotelů a jediné co připomínalo pokus o umění bylo něco co vypadalo jako tři psí maxibobby uprostřed prázdné plochy.

O estetiku, plánování, znečištění vzduchu se prý hodně mluví, ale málo dělá. Je pravda, že není vidět barabizny a slátané přístřešky z vlnitého plechu ani žebráka, ale »kulturní bydlení a životního prostředí« nějak chybí. Ošklivost člověk očekává v rozvojových zemích. Taiwan s jeho ekonomickou prosperitou překvapil a zklamal. Všude jsou stavby na jedno brdo. Betonová krychle, ze které trčí železné pruty různých délek, jak to vyjde, tak to vyjde, vše vypadá nedokončené, naházené bez lalu a skladu. Omítka je také zbytečná. Některé budovy stojí samostatně, jiné jsou slepené dohromady. V přízemí je místnost podobná nadměrné

garáži. Tam se žije, pracuje, obchoduje, jí a snad i spí. Většina výrobků, které zaplavují svět vznikají právě v těchto rodinných manufakturách. Nad garáží je další poschodí nebo dvě. Některým domům chybí přední stěna a je vidět rodinný oltář, červená světýlka, zlaté střapce a Budha.

Marně jsme vyhliželi ohromná moderní průmyslová centra. Viděli jsme několik chemických továren, průmyslových komplexů, ale většina provozů vypadaly jako slátaniny brouka Pytlíka. Garážové manufakturny s kupou hadrů, či jiného polotovaru a hrstka pilných lidiček. Nemohu si to v hlavě srovnat. Sedmnáct milionů Číňanů, kteří před 40 lety měli prázdné ruce, neoplyvali technologií, zkušenostmi ani vzděláním, nemají olejová pole ani jiné suroviny, které by z nich přes noc udělaly ekonomickou velmoc a stačí vidět jejich zboží kolem celého světa. Taiwan má jenom pilné pracovité lidi, kteří unikli kulturní revoluci, odhodlaní nepodlehnut rudým nápadům matky Číny.

"Okno do Číny" je další turistická zastávka. Má asi 70 atrakcí obou Čín v měřítku 1:25 s přesnou topografií, bonzajovými stromečky, mechanickými hejblátky a mraky maličkých lidiček. Na fotografiích prý miniatury nejsou k rozeznání od skutečnosti. Dobrodinec, který zbohatl chovem prasat udělal dobrý skutek pro potěšení ostatních. Vyrůstal v chudobě a bez vzdělání. Celá legrace stála asi dva a půl milionů dolarů, ale zdá se, že dlouho nevydrží. Slunce, voda, vzduch dává parádě zabrat, vše obrůstá šedivým mechem. Nejvíce mě překvapila čínská zed' ani ne tak svojí mohutností, ale jak se klikatí. Kdyby dobyvatel zmohl jednu, sotva jí přeletez, má před sebou údolí a další zed'. Uplně na zbláznění. Čínskou zed' nebylo možné lidsky zdolat.

Do Hualienu jsme letěli. Letadlo bylo plné japonských turistů a běloši opět žádni. Ještě jsme se ne-

usadili a už jsme stoupali. Stewardi přinesli krabičky pití a sotva je prázdné posbírali, přistáli jsme. Let trval pouhých 25 minut. Letištění plocha je posázena zelenými kopecky, shora naprosto nepostřehnutelné a v nich jsou připravené stíhačky. Hualiem je přistavní město a zatím jediné působilo průmyslovým dojmem. Bydleli jsme v hotelu ve tvaru archy Noemovy nebo dnešní Queen Mary. Hranatá bedna, kulatá okna, jen přidělat komíny. Viděli jsme první budovu, která aspoň na pohled odpovídala něčemu co mohl stvořit architekt. Král plastikových pytlíků postavil pět velkých nemocnic. Budovy byly omítнутé, bílé a po vši šedi vypadaly pěkně. V Hualienu bylo nejvíce turistů a cizinců. Potkali jsme německého přistavního architekta, přidala se k nám kanadská paní učitelka, která se rozhodla, že nemůže žít s manželem, který k smrti nerad cestuje, vzala nohy na ramena s tím, že bude učit v Japonsku rok angličtinu. Hned by nás všechny srovnala do lati, ale většina našich spolucestovatelů štěbala čínsky a instrukce pro nás bílé tváře byly v mile zkomolené angličtině. Paní učitelka vyžadovala naprosté ticho, leč to se nevysloilo a pokračovali jsme v neformálním putování dál.

Několikrát nám ukázali domorodé vesnice a lid, ale to byla past na turisty, kde se promenádovaly krasavice havajského vzhledu. Před programem hudby a tanců nabízely zázračné elixíry, které zaručeně odstraní vrásky, vrátí všechny sily a specialitu mužských snů a nadějí - jelení parohy a sušené pyje. Kdo je skromnější, může si koupit povzbuzení nařezané na mikroplátky. Podobný sortiment jsme viděli v Hong Kongu, Macau, Singapuru a jistě je k mání i v jiných turistických »lékárnách« orientu.

Během cesty jsme byli očekáváni a počastováni obědem v několika rodinných podnicích. Pod záminkou, že se ještě kuchtí, nám předváděli ozdoby

z korálu a nefritu. Abychom získali důvěru v pravost skvostů, měli jsme odborné poučení. Na korálu, protože je z vody, zůstane kapka vody sedět jako perlička. Z nepravého korálu steče, neudrží se. Pravost nefritu (ledvinec) se zkoumá ohněm a to je dramatičtější demonstrace než kapka vody. Zapalovačem páličí prameny dívčích vlasů, až jsme měli obavy aby nedošlo k neštěstí. Nefrit pochlucuje teplo, je studený, a vlasy neshoří ani nesmrď. K této zkoušce stačí i jeden vlas, nejlépe z hlavy plešatého pána, a o turistické veselí je postaráno.

Jedním z největších scénických zážitků je jízda přes Taroko průsmyk. Silnice je vytesaná do skal, strmé stěny, srázy až se tajil dech. Silnice v té kamenné mohutnosti vypadá jako stezka pro kamzíky. Každou chvíli se sesune štěrk nebo spadne balvan a hned je výprava na pár dnů odříznuta. Zpočátku jsme se lekali, když jsme slyšeli klaxon jako má lokomotiva, ale bylo to nutné. Málokde by projela dvě vozidla a tak si autobusy blouznoznamě signalizovaly do zataček kdože má přednost.

Taiwan má mnoho sociálních vymozěností. Platý prý nejsou vysoké, ale jídlo je levné, pracující dostávají slevu na veřejnou dopravu, bydlení, mateřskou dovolenou, zdravotní pojištění, příspěvek na školné pro děti. Kromě toho funguje tradiční rodina. Starší mají povinnost se starat o drobotinu a dorost a naopak, odrostlá mládež respektuje starší a stará se o ně na stará kolena. Cílem rodiny je, aby dítě získalo co nejlepší vzdělání. Většina rodin středního postavení má nejméně jednoho studenta v USA.

Do Taipeje jsme se vrátili vlakem. Koleje se kroutí kolem pobřeží. Hory místy vystupují přímo z moře, projíždí se nekonečným množstvím tunelů. Vlaky jsou čisté, phodlné, s klimatizací, stálou obsluhou jídla a pití. Během tříhodinové cesty prošli uklízeči několikrát a uklidili každý kališek či papírek.

Taipei má něco přes dva miliony lidí a je jiná než Hong Kong a Singapur. V muzeu jsme viděli nádherné práce ze slonoviny. Tamní zaměstnanec se dal do našich »služeb« a než jsme se nadáli, odvezl nás do obchodu svého »bratra.« Do ulice bylo hodinářství a vzadu se otevřel pult falešných Rolek a jiných značek světové pověsti. Podlehli jsme bez mučení a doufáme, že lupiči poznají, že nestojíme za námahu. Je zajímavé, jak jsou lidé všimaví, klamaný svět nám dává komplimenty.

Prošli jsme tržnice, muzea, paláce, nakoukli do obchodních domů a bylo všechno plno. V hotelech jsem se cítila jako matka hrdinka. Personál, obzvlášt mužský, jen mručel obdivem když viděli naše dva synátoru. Kluci vypadali v čínském živilu jako obří a já malíčká maminka mám tu čest.

Taiwan v nás zanechal smíšené pocity. Něco, co je veskrze čínské, nenápadné, žádný vliv jiných národů ani pocit mezinárodního dění, jen malá zemička, která tropí starosti celému světu. Zvláštní šed, i když je vše zelené a nezapomenutelný zvuk cirkulárek - cikády, které roznesou vše, co jim stojí za potratu. Jedna z mála zemí, kde nikdo nenatahuje ruce a nepronásleduje turisty, kde nikdo neočekává zpropitné, drobné se vraci do poslední mince. Zdá se, že jsou to lidé poctiví, vše je dobře organizované. Zádné zbytečné čekání, zdržování či přehrabávání zavazadel.

Taxíky levné, hotely dobré a za rozumné ceny. Stejně tak jídlo bylo levné, ale neobjevili jsme žádné hody. Vše bylo domácí a tak jsme spíš přežívali. Konečně se mi došlo zadostiučinění, že suverénně nešermuji s čínskými hůlkami. Najím se, ale není v tom lehkost a bravost číňana. V hotelech nám podávali americkou snídani, vajíčka, slaninu, topinku a také příbor. To, že byly talíře vždy mastné, div nám z ruky nevyklouzly zachránila podívaná, jak Číňané zápasí s příborem. Hotová ka-

tastrofa. Občas hrozilo nebezpečí, že si nožem vypichnou oko. Vajíčko nechtělo na střence nože odpočívat a tak mezi snahou udržet vajíčko na noži a trefit se do pusy byl neopakovatelný pohled. Nic ve zlém, ale je vidět, že všechno potřebuje cvik.

Taiwan je zvláštní země, má neopakovatelnou atmosféru, které nerozumím, ale myslím si, že bych se tam ještě jednou ráda podívala. Nestudovala jsem literaturu, všechny dojmy jsou subjektivní a ne odborné. Mohu se mýlit, stejně jako z očekávání tajfunových zážitků uprostřed sezony a ani nekáplu.

-kas-

BIBLE A ZDRAVÍ

O infekčních chorobách, moru, malomocentsví, tyfu a jiných chorobách jsme se již zmínili. Lidstvo zachvátila panika v minulosti mnohokrát. Ve středověku umíral na mor každý 4. člověk. Lékaři měli množství knih a metod, ale situace se jenom zhoršovala. Často medicína přinášela jistou smrt, protože lékařské zákroky byly smrtelné i pro zdravého.

Uplatnění biblické zásady karantény přinesly neuvěřitelné výsledky v naprostu beznadějně situaci. Celá evropská historie byla ovlivněna Božím slovem, které bylo předáno Židům.

O 3,500 let později lékaři objevili příčiny dalších zhoubných chorob. Nejrozšířenější a nejběžnější typ rakoviny, který postihuje ženy mezi 30-50 lety je rakovina dělohy. Kdybychom aplikovali Boží instrukce, nemusely by tisíce žen zbytečně umírat. Počátkem 20. století si lékaři všimli, že židovské ženy netrpí rakovinou dělohy. Objev, údiv a otázka proč? Pán Bůh přikázal Abrahamovi aby byl každý muž obřezán. Abrahamovi bylo 99 let, když byl tento zákon vykonán a od té doby jsou židovští chlapci obřezáváni v osmém dni života.

Proč v osmém dni? V roce 1946 lékaři objevili, že koncentrace vita-

minu K, který je důležitý pro srážlivost krve dosáhne nejvyšší koncentrace za celý lidský život právě v osmý den života. Vitamín K se záčne tvorit ve střevech dítěte teprve mezi 5-7 dnem po narození. Koncentrace Prothrombinu dosahuje vrcholu osmý den a jakákoliv operace novorozence dříve než v osmém dni života představuje nebezpečí vykrvácení. Osmý den je nejvhodnější den pro obřízku, přesně tak jak určil Bůh.

Obřízka chrání před rakovinou nejen ženy, ale i muže. Rakovina mužského pohlaví u mužů s obřízkou je tak vzácná, že do roku 1955 byly zaznamenány pouze 4 případy. Prevence je důležitější než léčba sama.

-kas-

EVOLUCE vs. KREACE

11 Potopa a mytologie

Před několika tisíci let byla Země chráněna před kosmickým zářením nejen mohutnějším krunýřem magnetického pole, ale i vodním obalem. Proto všechny analýzy uhlíkovou metodou vykazují vyšší stáří, jakoby se už hodně C-14 rozpadlo. Víme však, že ho původně muselo být nepatrné množství, nebo chybělo úplně důsledkem slabé radiace.

Jistě se mnohým zdá nemožné, že Adam, Metuzalém a další žili přes 900 let, Noe přes 600 atd. Jestliže v tak nedávné minulosti jako je 6 až 7 tisíc let proniklo do biosféry jen nepatrné množství kosmické radiace, potom nás nepřekvapí dlouhověkost patriarchů. Nepřekvapí nás ani obrovitost předpotopní zvířeny a květeny. Bible dosvědčuje a geologie potvrzuje překotnou změnu podnebí Země. To jsou ty doby ledové a lodi mamutů, jak si je pamatujeme z páte obecné. Koloběh vody ovlivňuje naše podnebí nejvíce.

I řekl Bůh: buď klenba uprostřed vod, a odděluj vody od vod. Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou.

(Gn 1:6)

Vody nad klenbou bylo něco jiného

než dnešní mráčky, což potvrzuje následující verš, který popisuje jak došlo k celosvětové potopě:

... provály se všechny prameny obrovské propastné tůně a nebeské propusti se otevřely. Nad zemí se strhl lijavec a trval 40 dní a 40 nocí. (Gn 7:11-12)

Voda se valila z útrob země - z podklenby, a také z oblohy - z nadklenby. Tak byly totiž původně stvořeny. Jestliže bylo obrovské množství vod nad klenbou, celá předpotopní vodní ekonomie a tím i podnebí vypadaly úplně jinak než dnes. Vody nad klenbou musel být ochranný vodní obal nad stratosférou, který společně se silným magnetickým kruhyřem chránil zemi před nepříznivými následky kosmické radiace. To bylo přičinou dlouhověkosti lidí a gigantismu přírody. Vodní obal způsobil, že celá země, včetně pólů, měla rovnoměrné a neproměnlivé podnebí, celá Země byla chráněna nadstratosférickým skleníkem. Proto nacházíme uhlí a ropu i v polárních krajích, kde dnes býli roste stydlivě a skrovňě. Pamatují se, že jsem se učil o naklánění zemské osy a že tam, kde je dnes pól byly tropy. Také jsem se učil o putování kontinentů z jihu na sever.

Ať studujeme evoluční teorie, historické geologie a geofyziky sebevíc, nikdy nás neuspokojují tak jako biblický vodní obal. Nejde jen o teplotu na pólech, ale i o světlo. V krajích, kde je půl roku noc a půl roku den by rostlinám nepomohlo ani tropické podnebí. Vodní obal však rovnoměrně rozptyluje nejen teplo, ale i světlo. Světlo se rozleje jako v mléčném skle. Stálá teplota po celé zemi vyloučila vichřce. V bibli se dočteme:

Tu uslyšeli (Adam a Eva) hlas Hospodina, Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku.

(Gn 3:8)

Před potopou i po pádu člověka byl na Zemi jenom příjemný vánek. Bible naznačuje zajímavou okolnost, že před potopou pravděpodobně nepršelo a Ze-

mě byla napájena podzemními prameny, vodami, které byly pod klenbou. Všimněme si, že slovo klenba, klenouti se, v sobě zahrnuje kulovitost, tj. sféričnost země. V originálním jazyce je to ještě zřetelnější. Ano, vím, že církev byla proti kulatosti země, ale církev byla a většinou i je dodnes nebiblická. Bible říká:

Jen záplava vystupovala ze Země a napájela celý zemský povrch.
(Gn 2:6)

Jak vidíme, Ráj byl zavlažován pramenitými vodami a párou, nikoliv deštěm. Ideální podmínky byly přičinou obrovitosti celé živé přírody. Smrtonosná radiace byla filtrována a vše živé bylo nesrovnatelně zdravější. Evolucionisté nás učí, že radiace měla za následek mutaci genů a tím i vývoj. Bible potvrzuje pravý opak. Ve skutečnosti neexistuje ani jedna prospěšná radiační mutace. Radiace mutuje, to je pravda, ale především geny mrzačí. Celé stvoření bylo zdravé právě proto, protože nedocházelo k silné mutaci následkem kosmického záření. Zanedbatelná mutace genů, která je vždy sestupná, dovolovala i manželství mezi sourozenci. Kolik bylo na Zemi lidí před potopou? Nevíme. Předpokládejme, že se dostavila po Adamovi asi za 1,700 let, což se dá přibližně vypočítat ze starých patriarchů od Adama k Noemovi. Budeme konzervativní a předpokládejme, že čas jednoho nataálního cyklu - narození, dospívání, rodičovství, trvalo 100 let a ne 25 let jak je tomu přibližně dnes. Předpokládejme, že každé manželství vyprodukovalo pouze 8 dětí za 500 let života. Potom, těsně před potopou žilo na zemi 25 miliard lidí, tedy 5 x víc než dnes. Netvrďme, že při potopě zahynulo 25 miliard lidí, ale upozorňuji, že obydlet planetu za 1,700 let od stvoření k potopě s jedním dítětem každých 80 let, nebyla žádná nemožnost. Přesto věřím, že při potopě zahynulo několik miliard lidí. Nový zákon nám připomíná:

Až přijde Syn člověka, bude jako

[za dnů Noe. (Mt 24:37)]

Země byla silně obydlena za dnu Noe, stejně jako dnes. Čísla nejsou podstatná, podstatná je skutečnost, že kromě osmi nikdo nepřežil. Při potopě se porušil vodní obal Země. Biblický Bůh však slíbil, že již nikdy nezneči Zemi vodou, nýbrž ohněm, jak říká Petr, tepelným rozplynutím. Věřím, že Bůh předčlá celý vesmírný systém jaderným přeskupením. Jadernou reakci jsme objevili na prvku s 92 protony, jemuž jsme dali jméno Uran - což znamená "tam je voda." Snad je to náhoda, ale jméno pro vodní i jadernou proměnu Země mají stejný slovní kmen - řecké Ouranos. Příště se nerozpadne vodní obal, ten už tu není, příště se rozpadne jaderně celý vesmír. Bible není pohádka ani bujná fantazie.

Není bez zajímavosti, že starobylá mytologie vypráví o nebeském oceánu, který zářil světlem. Toto vodní nebe bylo domovem Bohů a ti chránili zemi před mocí boha Slunce. Jednoho dne byli tito vodní bohové přemoženi a Slunce prosvitlo jako vítěz nebe a pán větrů a dešťů. I mytologie posiluje biblickou potopu a celkovou změnu globálního podnebí.

Mytologii nebeského oceánu a potopy zná dálší Východ, Babylon, starobylý Egypt, Řecko. Egyptská mytologie říká, že bůh Slunce musel proploutvat tímto oceánem na člunu. Nebeskému oceánu přisuzovali božství a nazývali jej bohem Kanopus. Latina, románské jazyky, řečtina a mnohé jiné dodnes užívají jméno boha Kanopuse ve smyslu ochranné příkrývky. Mytologie není vědecký důkaz, přesto je pro nás zajímavá. Projdeme si rodokmen řeckých bohů. Na počátku vládl bůh Chaos, to odpovídá biblickému "země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůmí byla tma." Z Chaosu se narodil Erebus, tj. "vlhká černá noc" a z něj Éter a Úr. Éter je jasná, neposkrvněná vrchní atmosféra, kterou musíme odlišit od Úr, což je nižší atmosféra, tedy vzduch. Nad Éterem byla nebesa, což je v řečtině Ouranos, nebo-li Uranus. "OU" znamená

ná "tam" a "raino" kropit. Bůh Uranus se prý pomiloval se Zemí a ta porodila tytány, z nichž se jeden jmenoval Kronos. Kronos otce Urana vykleštil, aby se už nikdy nemohl milovat s matkou Zemí. Od tohoto okamžiku impotentní Uranus přestal být jedním z bohů. Matka Země a vodní Uranus se rozešli. Tentototo rozvod bychom mohli přirovnat k rozdelení vod z biblického záznamu.

Bud klenba uprostřed vod a odděluje vody od vod. Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. (Gn 1:6-8)

Uranos - vody nad klenbou, byl oddělen od Země klenbou, vzduchem, tedy éterem a érem. Tím Kronos oddělil Urana od Země a stal se bohem nejvyšším, bohem zlatých časů, kdy lidé žili dlouhé věky. Vláda Kronose odpovídá věku před potopou. Tehdy vládla dvě slunce. Hyperion a jeho syn Helios, z nichž jen Hyperion něžně svítil. Hyperion byl bratr Kronose a byl také počat Uranem a Gaiou, tj. Zemi. Kronos dovládl, když jeho syn Zeus, tedy teos, vzal vládu do svých rukou. Byl bohem počasí, byl zodpovědný za déšť, kroupy, sníh, bouře, blesky, hromobití, větry a vichřice a byl shromažďovatelem mraků. Slunce Hyperion byl vystřídán synem Heliem. To je přesně to, co se stalo po potopě. Obnažená Země bez vodního obalu začala být bombardována Sluncem. Popotopní atmosféra nedostatečně tlumi tepelné výkyvy a tak se zrodil celý vichřično-dešťový koloběh. Zeus shromázdil mraky a s deštěm skončila zlatá doba a nastalo dnešní období s mnohem pronikavějším a jasnějším Sluncem - Heliem. Před potopou bylo Slunce méně rakovinotvorné, vždyť bylo izolováno vodním obalem. Tato Hesiodova báseň rodokmenu bohů je velice nepřesná, ale přesto připomíná biblický záznam víc než dost.

12 Geologie a paleontologie

Britský sekulární časopis "The Economist" přinesl zajímavý článek nazvaný "Filosofie vědy." Jen krát-

ký výňatek:

"Pan Kuhn zdůraznil historickou nespojitost vědy! Poukázal na to, že staré doménky často nebyly svrženy shromážděním důkazů, nýbrž novou, soupeřící doménou, kterou z jakéhokoliv důvodu vědci začali překotně přijímat. Častokrát vítězná doménka úplně odmítla, místo aby zahrnovala aspoň částečně staré koncepty. Relativita vytlačila Newtonovu fyziku, evoluce nahradila stvoření. Tyto revoluční změny, řekl pan Kuhn, byly převážně způsobeny změnou módy ve vědě."

»Móda ve vědeckém myšlení« a o tom piše světský časopis slovy materialistického vědce! Podivejme se na geologii a paleontologii z biblického hlediska, raději než z hlediska módy a uvidíme jak obstojí móda proti pravdě. Bible nám říká proč Bůh zatopil svět.

| Na Zemi se rozmnожila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho myslí a srdce je v každé chvíli jen zlý.
(Gn 6:5)

Proto Bůh spustil vody z ochranného vodního obalu nad stratosférou, otevřel zemské vodní propustě a voda se vyhrnula z útrob země. Vody bylo i je na zemi po globální potopě více než dost. Kdybychom vyrovnavi topografií země do dokonalé koule, zaplnili prohlubně zbuldozérovaným horskem, sahala by voda do výše 3 km. Zalm říká, že Bůh izostaticky vyvážil moře a pevniny. Dnešní geologie interpretuje převážně sedimentární stavbu země jako důsledek pomalého, stejnootvárného uniformního pochodu, kde se moře střídá s pevninou. Bible však učí, že zemi postihla vodní katastrofa. Podivejme se, zda-li poslaminy a miliardy let vlekoucí se uniformní sedimentační model vysouvuje prostému přemýšlení lépe než rychlý katastrofický potopní biblický model.

Sedimentární horniny vznikaly tak, že vodou přepravený materiál se usadil na místě, kde pohybová energie vody ustala. Geologie učí, že se tak dělo převážně na dně oceánů a

mori. Jenže, jestliže dnes mrtvý živočich padne ke dnu, buď shnije nebo jej jiný pozře. Zkamenělí živočichové se však v usazených horninách nacházejí v ohromném počtu a to znamená, že museli zemřít náhle a najednou, aniž měli čas shnít nebo být sežráni. Pouze katastrofa, která je usmrtila náhle a najednou je logické vysvětlení. Navíc, náhle pohřbení, přikrytí dalšími vrstvami materiálu zapřičinilo a způsobilo petrifikaci i smrt. Bible učí, že smrt vešla v existenci následkem hříchu, proto žádná předadamská sedimentace mrtvých trilobitů nemohla existovat. Historická geologie učí, že primitivní živočichové zkameněli ve starších vrstvách a vyšší živočichové v mladších vrstvách. Tento fakt je snadno vysvětlitelný tím, že vyšší tvorové utíkali před potopou do bezpečnějších, vyšších míst. Květena a mikroorganismy utíkat nemohly, proto byly pohřbeny zaživa. Proto jsou fosilie vyšších živočichů vzácnější. Samozřejmě, existují naleziště ohromného množství petrifikovaných mamutů, medvědů a vyšších tvorů, ale ve svrhnejších vrstvách, protože mrtvá těla těchto zvířat byla splavena z vyšších poloh a náhle pohřbena. To, že je jich obyčejně na jednom místě tolik jenom dokazuje, že katastrofa a ne pomalé umírání jedinců je přijatelná a logičtější odpověď. Vědci argumentují v uzavřeném kruhu. Geologové tvrdí, že hornina je stará 200 milionů let, protože obsahuje fosilii, která žila před 200 miliony let. Paleontologové zase tvrdí, že fosilie je stará 200 milionů let, protože leží v hornině, která vznikla před 200 miliony let.

Jak vzniklo uhlí? Samozřejmě i dnes máme močály, kde nám uhelnatí pně, ale to jsou groteskně malá místečka v porovnání s uhlennými pánevemi. Jenom výpočtem kolik dřeva bylo zapotřebí k zuhelnatění rostlinného materiálu dospějeme k závratnému číslu, že tolik přesliček, plavuní a kapradí dnes nikde neroste. Obrovi-

tost a množství stromoví jsou prvním předpokladem vzniku kamenného uhlí. Dalším předpokladem je téměř okamžité pohřbení dřevnatého materiálu, které zamezí přístup kyslíku, jinak by nám uhlí nehořelo. Jenom rychlé smetení obrovského množství organického materiálu a náhlé přikrytí ne-prodýsným těžkým víkem jenž způsobilo obrovské tlaky a teploty podmínilo zuhelnatění, které můžeme vyprodukovať i v laboratoři za několik minut, aniž bychom potřebovali miliony a miliony let.

Nové metody radioaktivního měření hornin, tzv. radiohalo měří poloměr radioaktivního odbarvení v horninách i uhlí, které jsou kulovitě nebo elipsoidovitě soustředěny kolem malého radioaktivního zrníčka. Z poloměru můžeme vypočítat, kterými radioaktivními prvky byly tyto kulovité slupky způsobeny. A protože známe dnešní poločas rozpadu těchto prvků, dospějeme k závěru, že uhlí je staré jen několik tisíc let, nebo že krystalinikum ztuhlo v tisícině vteřiny, což by odpovídalo okamžitému stvoření Země. Jestliže vkládáme důvěru radioaktivním metodám měření stáří hornin, potom neodmítejme ty radiokativní metody, které indikují mladé stáří hornin a uhlí a odporují našemu světonázoru.

Co platí o uhlí je ještě očividnější u ropy, která je téměř vždy doprovázena zemním plynem. Zemní plyn je stejného nebo menšího stáří jako ropa. Jestliže známe průměrnou rychlosť jeho úniku z geologické struktury, zjistíme, že po několika tisíciletích by ropa neměla být pod žádným tlakem. Kdyby byla ropa stará miliony let, nebo statisice let, dávno by postrádala výtlakový plyn. A tak bychom mohli pokračovat příkladem.

Na závěr krátkých úvah na téma Evoluce vs. Kreace se podíváme na to, co nám namlouvají paleoantropologové o vzniku člověka. Jedním z evolučních mezičlánků k člověku je Ramapithecus. Celá domácká spočívá na skrovém nálezu několika zubů a

úlomku čelistní kosti. Řezáky Ramapithecus jsou poměrně malé v porovnání se stoličkami - což je typický lidský znak. Tento jediný důvod však nemůže obstát, protože statistická proměnlivost tvaru řezáků a stoliček mezi Ramapithecusem a paleoopicí Dryopithecem je menší než u dnešních šimpanzů. Zakládat teorii na hrstce Zubů je neudržitelné obzvláště když zuby Ramapithecus a paleopice Dryopithecus si jsou bližší než zuby dnešních šimpanzů. Potom by měl šimpanz k šimpanzovi dál než Ramapithecus k paleoopici. Přesto je Ramapithecus učebnicový exponát.

Další je Australopithecus afrikensis. Je to opice nebo ranný člověk? Lebka má opičí rysy, zuby jsou lidskější. Opět, řezáky jsou menší, čelistní podkova je více lidský parabolická než úkovitá, což je opicí rys. Původní, vytvorizovaná vývojová řada, Australopithecus robustus a posléze prý vyvinutější, menší Australopithecus africanus jsou podle věhlasného antropologa Leakeyho jen samec a samice téhož druhu. Zakládat teorii opět na velikosti zubů je nevědecké, neboť dnes žijící babuň Theropithecus galada má stejnou zubařstavbu jako Australopithecus.

Holandan Dubois byl přesvědčen, že najde chybějící mezičlánek na Javě. Na březích řeky Solo nalezl část velmi nízce klenuté lebeční kosti s výraznými nadočnicovými oblouky. Objem lebeční dutiny byl odhadnut asi na 900 ccm, což je asi 65% objemu lebeční dutiny dnešního člověka. Po roce a asi 18 m od místa prvního nálezu Dubois našel lidskou stehenní kost. Bez jakéhokoliv podkladu oba nálezy příslík jednomu jedinci, kterého nazval Pithecanthropus erectus - označený na základě lidské stehenní kosti. Ještě našel dvě stoličky a vědecké prohlášení bylo na světě. Přesvědčil většinu vědeckého světa o existenci označeného lidoopa. Na smrtelné posteli prohlásil, že našel jen lebku velkého gibona. Dubois byl při nálezu a patrně mu svědomí nedovolilo, aby si okolnosti nálezu

nechal jen sám pro sebe. V Indonésii a nejen na Jávě existuje tolik lidí, jejichž fyziognomie a vzhled může připomínat exempláře chybějících "lidských článků." Přestože Dubois učinil veřejné dozvědění, zůstává Pytecanthropus erectus dál jako klasický příklad v muzeích i učebnicích. Vědci bez výčitek svědomí úmyslně tají pravdu, protože nemají čím by jej nahradili.

Další na senzamu je Pekinský člověk, Sinanthropus pekinensis. Ve dvacátých a třicátých letech badatelé vykopali asi 25 km od Pekingu 147 zubů a úlomky z nichž bylo sestaveno 30 lebek a 11 čelistních kostí. Potom našli několik úlomků kostí nohou a rukou. To bylo vše! Dr. David Black vyhlásil Synanthropovu existenci na základě nálezu prvního zuba, opakuji, jednoho zuba. Navíc, během války všechny fosilní materiál zmizel, takže Pekinský člověk žije jen na papíře a v sádrových představách.

Významný paleontolog Henry Fairfield vyfantazíroval a vymaloval chlupatý podsaditý mezičlánek s rozpláclym nosem a sraženým čelem na základě evidence jednoho zuba. Později se zjistilo, že to byl prasečí zub.

Neandrtálský člověk prý žil před 100-125,000 lety. Mnoho evolučních vědců věří, že Neandrtálec byl jeskynní člověk, přestože předpoklad tohoto prehistorického člověka byl učiněn na jednotlivci postiženém revmatizmem. Dnes víme, že z nedostatku vitamínu "D" měknou kosti a dochází k jejich deformaci. Mnoho kostér dnešních avitaminozních lidí by prošlo za Neandrtálce bez sebenemších potíží.

Nakonec objev nejvýznamějšího paleoantropologa Richarda Leakeyho. V Kenyi objevil vyvinutější lebku než měl Pekinský člověk a to ve vrstvách starých prý kolem 3 milionů let. Leakey prohlásil v San Diegu v 1973, že všechno co jsme dosud v paleoantropologii učili padá následkem jeho nálezu. Navíc nezná a nemá žádnou jinou alternativní teorii, která by

tu dnešní, podle něj neplatnou, nahradila.

My, kdo máme osobní vztah se Stvořitelem všeho bytí však alternativu máme. Věříme srdcem a víme rozumem, že se člověk nevyvinul, ale byl stvořen Bohem. Žalmy říkají, že člověk je tím, co o sobě věří. Dnešní zkušenosť to potvrzuje. Chování toho, kdo věří ve zvířecí předky člověka je očividně pojmenováno. Dříve nebo později se zvířetem stane. To platí všeobecně o celých lidských společnostech a politických zřízeních. Proto lidský zárodek přestal mít lidskou hodnotu a evoluční filozofie jej degradovala na pouhou tkáň. K tomu ji dopomohla embryologie, která lidský zárodek v ranném těhotenství ztotožnila se zárodkem kuřete.

Tys to byl (Bože) kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal ... Podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky ... Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hnáten ... Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v té knize. (Ž 139)

Evoluční teorie protiřečí bibli a embryologie zasazuje evoluci tu nejsmrtevnější ránu. Z evoluční filozofie vyplývá, že existují primitivní, kteří jsou méněcenní. Evoluční teorie se chápe každý rasizmus, národní nacionalismus a kterákoli totalita. Jak mi vysvětlil můj přítel: "Za milion let, budou černoch a běloch úplně rozdílná zvířata ..." Sir Arthur Keith řekl na sympoziu o vzniku života:

Evoluce není dokázána a ani nemůže být dokázána. Věříme jí jen proto, protože jediná jiná alternativa je stvoření a to je pro nás nemyšlitelné.

-pst-

ZMĚNA VĚDOMÍ

Ateisticko materialistická ideologie a evoluční vyučování popírají existenci Boha i nadpřirozených úka-

zú. Lidstvo ztratilo úctu nejen k tajemství a nedotknutelnosti života, ale i respekt k životu samému. Potraty a embryonální experimenty jsou denní realitou. Neúcta k lidskému životu dláždí cestu k nejhorším zločinům proti lidskosti. Dnes a denně umírají tisíce v boji za nezávislost, osvobození, za mír, za lepší svět, za pokrok vědeckého řízení společnosti.

Bůh však stvořil člověka tak, aby člověk vnímal a žil v jednotě s Bohem. Adam a Eva byli duchovně spojeni s Bohem, měli transcendentální schopnost, nebo-li šestý smysl. Plný život, používání všech šesti smyslů v ráji však mělo krátké trvání. Hřích ochromil Adamův šestý smysl do té míry, že zemřel duchovně, ztratil přímé spojení s Bohem a později zemřel i tělesně. Přesto v nás všech přežívá lidská touha dosáhnout dokonalosti ráje jakýmkoliv způsobem. Člověk se snaží vlastní silou znova otevřít nebo obnovit funkci šestého smyslu za pomoci drog a meditačních technik Východních náboženství.

Všichni jsme byli stvořeni ve dvou podstatách. Bůh pro nás stvořil fyzický svět, abychom mu vládli a proto funkci nás vybavil pěti smysly. Tělesné smysly jsou důležité pro přežití v trojrozměrném prostoru. O tělesné potřeby pecejeme a užíváme nebo zneužíváme našich pěti smyslů k našemu potěšení. Chceme vidět, slyšet, vychutnat, cítit a dotýkat se všeho přijemného bez omezení. Čím víc máme a známe jak se ukojit, tím víc chceme. Současná materialistická společnost nás však naprostě připravila o transcendentální šestý smysl, kterým vnímáme Boha.

Druhá podstata našeho já, duše, byla stvořena abychom mohli komunikovat s Bohem a k tomu nás Bůh vybavil šestým smyslem. Dnešní generace zoufale hledá ztracený a zákrnělý šestý smysl, který jen tušíme. Přirozené extáze a potlačení funkce smyslů je v bibli popsáno mnohokrát. Člověk, který je duchovně mrtvý trpí nejen tělesnou,

ale především duševní podvýživou. Tělo a duše trpí depresí, sebeničením a zneužíváním. Peníze, úspěchy, sláva nestačí k úplné spokojenosti. Tolik sebevražedných rozloučení končí větou: "Uvnitř jsem prázdný, nemám pro co žít ..." Dnešní společnost se velice málo zajímá o stav vědomí, kterého křesťan dosáhne skrze znalost Boha. Zato různé druhy náboženství a kulty dosahují mystických zkušeností i bez použití drog. Na druhé straně se divíme jak je možné, že tolik lidí právě drogám propadlo. Člověk musí nějakým způsobem uspokojit šestý smysl, není možné jej ignorovat.

Psychologové měří racionalní stav vědomí v satori hladinách. Plnému vědomí odpovídá 48 satori, hladina 24 odpovídá příjemným prožitkům bez konfliktu. Satori 12 představuje pocity při použití LSD nebo sexuální akt. Hladina 3 představuje nejvyšší formu satori - pocit, kdy člověk ztratí vlastní já, je mimo své tělo.

Pokud je našich pět smyslů plně využito, zůstává šestý smysl v pozadí, aniž si uvědomujeme jeho existenci. Ti, kdo prožili vědomí pod vlivem drog, ví z vlastní zkušenosti, že šestý smysl a jeho vnitřnost je stejně reálná jako vnitřnost pěti tělesných smyslů.

Problém dnešní společnosti spočívá v tom, že pět tělesných smyslů je přetíženo nadbytečnou stimulací a šestý je naopak potlačován naprostým nedostatkem stimulace. Můžeme vidět stejný vzor v chování mládeže na Východě i Západě, přestože žijí v naprostě odlišných sociálních i společenských podmínkách. Přesto mají jedno společné. Drogy, alkohol, kriminalita, nespokojenost. Lidé na Západě odmítají materialismus, zatímco lidé na Východě nacházejí zapomění v materializmu. Přesto nenačázejí smysl života ani na jedné ani na druhé straně.

Po léta probíhají ne příliš veřejné výzkumy nadpřirozených jevů a schopností. Výzkum v psychiatrii, parapsychologii, telepatii, teleki-

nesi a jiných odvětvích lidských možností je ovlivňován chemickými, elektrickými impulsy, které modifikují chování a schopnosti jedince. Není třeba dodávat jak se výzkum a pokusy provádí a často zneužívají. Klíč k lidskému vědomí hledají nejen vědci, teoretikové, ideologové, pedagogové, ale i náboženství Nového věku, společenská a státní zřízení.

Astronauti při tréningu pro vesmírné lety zažívají beztižné stavy. Jejich tělo se vznáší ve slané vodě tělesné teploty, v naprosté tmě a jsou zvukově izolovaní. Všech pět fyzických smyslů je vypnuto a protože nemají potřebu sloužit, prožívají naprostot nové zážitky, halucinace a mystická vidění, která jsou velice živá. Na stejném principu mohou zažívat intenzivní prožitky mystických zážitků obyčejní smrtelníci, když se oddají "smyslové izolaci" ve vodních tancích.

Halucinace, které vznikají ze stresu jsou známé. Lidé v okamžících utrpení při nehodách, mučení, mrzačení i při ukřížování jsou jen některé příklady pomalého umírání. V okamžiku ultimátní agonie zažívají rajačské prožitky, kdy se "otvírá nebe." Stejně tak útlum, který způsobuje hluk, bitemná vřava, přílišné vypětí cvičením, běh na dlouhé vzdálenosti, ale i obyčejná přílišná zaměstnanost vyvolává umrtvení smyslů a může vypovlat mystické zážitky. Hypnoza je další zdroj smyslového útlumu, která může dokonce navodit stav, který může nahradit narkozu během operace. Hypnotického stavu člověk dosáhne meditací, opakováním stejných zvuků nebo opakováním zpěvem stejné věty a melodie. Stejně tak bolest při porodu může přejít do euforických pocitů. Nadprirozená síla jedince během kritických situací je dokumentována mnohokrát.

Humanistická materialistická ideologie ignoruje šestý smysl, naše duchovní potřeby a transcendentální schopnosti. Na druhé straně, pod vlivem Východních náboženství a drog máme víc a víc lidí, kteří nacházejí

potěšení a spokojenosť v transcendentální meditaci, mají schopnost komunikovat s osobními "rádci," odávají se okulním praktikám a podléhají drogové epidemii. Je pravda, že drogy na první pohled padnou přesně jako ruka do rukavice, oživí šestý smysl, ale nikdy nenahradí jeho smysl k plné spokojenosť stejně jako rukavice nenahradí funkci ruky. Ti, kteří ovládají techniku meditace, dosáhnou podobných výsledků jako používáním drog. Yoga je jen jedna z cest jak dosáhnout nové vědomí, které přivede člověka do záhuby.

Naše společnost odchovaná materializmem a evoluční teorií, rodiče, učitelé, vlády i dnešní "hrdinové" nemají žádnou náhražku pro potřeby lidské duše a nechtějí vidět ani rozumět proč je v naší společnosti taková vnitřní nespokojenosť a hledání. Všichni jsme příliš zaměstnani, abychom se pídili po příčině a úplně nám uniká fakt, že bitva o kontrolu lidského mozku a vědomí je bitva za přežití naší generace.

-kas-

Z DOPISU ČTENÁŘŮ

... Ríká se, že život je těžký. Možná, že už jsem prožil všechno, co ho těžkým činí. Válku, vězení, koncentrák, smrt, ale stále se mi zdá, že není těžký, že je radostný, že je až nezaslouženě radostný. Zlé zapomínám, radostné ve mně zůstane, hromadí se. To všechno zlé byla jen pouhá chvíle protože zapomínám, ale radost trvá stále, protože ji schraňuji. Živím se radostí, kterou jsem zachytíl v životě jako rybář v síti. Život vždycky něco dal - pod jednou podmírkou: že je člověk ochoten vynaložit všechny síly, aby to dobré našel. Žít pro jiné, ne pro sebe, to je povinností lidí - ať je tato pravda trvale větkána do Vašeho misionářského praporu.

Jaroslav - čS

... Zádný filosofický nebo hospodářský systém se nemůže srovnávat se

záchrannou mocí Kristova evangelia. Jeho přijetí zachraňuje jednotlivce, ale i rodiny před rozpadem. Světové statistiky jsou smutné, a nejen to, stejně upadají i národy. Kdyby se jednotlivci a vládcové tohoto světa začali řídit přikázáním "Milovati budeš bližního svého jako sebe" (ev. Mat., Mar., a Luk.) a Pavlovým výkladem: "Jedni druhé za důstojnější sebe mějte," bylo by naráz po všech národnostních, rasových a jiných nepokojích. Byl by klid a spolupráce. Ze žádné země by lidé neutíkali, pokud by je nevyhánělo sucho a neúroda. Ten příkaz Ježíšův: "Kažte evangelium všemu stvoření" platí pro nás pro všechny, platí i pro mne, pro každého čtenáře. Je to poslání jak píše apoštol Pavel jinde: "Kázať evangelium, to je moje povinnost. Běda by mi bylo, kdybych nekázal." Takovou odpovědnost bychom měli cítit všichni.

- J.M.- ČS

... O aké duchovné hodnoty nás pripravuje ateistické zriadenie a pritom nás núti veriť tomu čo nedáva níč len plochý a neplnohodnotný život, naplnený stálým zháňaním základných životných potrieb, bez možnosti si aspoň na chvíli vydýchnuť, bez možnosti sa na chvíľu zastaviť v tom zhone a v tichu porozjímať. Až potom čo človek začne študovať písmo svaté začne chápať o čo v tomto sposobě života prichadza, čo všetko mu uniká.

Až teraz vidím ako som premárnil najkrajšie roky svojho života. Až teraz vidím, čo všetko musím urobiť aby som mohol raz spolojne povedať, že čo já som nemal som sa pokúsil dať svojím deťom. Nemyslím tým hmotné statky, tieto nie sú tým čo by ich mohli plne duševne uspokojoť, to je tá níčota pre ktorú som sa do teraz hnal a ktorú v tomto zriadení nie je možné ani dosiahnuť čestnou cestou, ale duchovné statky ktoré sú jedinou silou pre další život, ktoré sú jedinou vspruhou, ktorá može každého človeka uspokojiť, ktoré sú

jedinou silou života.

-V.G. ČS-

... děkuji velice za obě knížky, přišly právě když jsem byla v nemocnici. Ztrávila jsem tam víc než půl roku. Bylo to někdy krušné, ale Pán pomáhal a učil trpělivosti. Díky jemu chodím dobře, což i lidé nevěřící považují za zázrak. V nemocnici jsem navázala hodně známostí, ale vše nejde podle mého přání. Někdo je přístupný Božímu slovu, ale někdo odmítá nebo se i posmívá. Naše věc je vydávat svědectví, víc udělat nemůžeme.

-M.K. ČS-

... Využívám toho, že jste ochotni posílat k nám časopis zdarma. Nejsou ani vekslák ani nevlastním valutové konto a není proto možné jakýmkoliv způsobem časopis platit. Pokud má prosbě vyhovíte, mohu Vám slíbit, že udělám vše pro to, aby byl časopis čten co nejširším okruhem mých přátel a známých.

- T.R. - ČS.

AMEN. Děkujeme všem čtenářům za modlitby, povzbudivé dopisy a že časopis mezi sebou šíříte. Pokud Vám chybí první čísla, která jsme vydali v malém nákladu, hledejte, jistě najdete někoho kdo Vám je půjčí. Zdá se, že 4. a 5. číslo nedošlo v plném počtu. Čtenáře Západního světa prosíme, aby po přečtení poslali časopis do ČS.

Celý ročník 1990 tiskneme v Jakartě. Zatím nevíme kde budeme a jaké budeme mít podmínky práce a vydávání. Z praktických důvodů posíláme dvě čísla dohromady.

ZOD 13 vytisknuto v listopadu 1989
nákladem 3,000 výtisků.

JAKÝ PÁN, TAKOVÝ KRÁM

Pejska jsem do rodiny přinesla já. Nevím co mi na něm učarovalo, protože se nepředvedl zrovna jako pes hodný obdivu. Za dlouhá léta pozorování pánů a psů jsem velkým nad-

šením nehořela a mnohokrát jsem si v duchu říkala jaký pán, takový krám. Jen ojediněle vidí člověk pána i psa, kdy stačí nepostřehnutelný povel a mezi dvojicí je naprostá souhra. Většinou je tomu naopak, jeden zápasí s druhým.

Jsou rozhodnutí, kterým se sami později divíme a shoda okolnosti tomu tak chtěla. Nejdříve spadla střecha, ne celá a ne u nás, ale u našich přátel a tak místo aby přítelkyně přijela k nám, jela jsem já k nim, a tam se mi představil pejsek. Vletěl na mě, radostně hopsal, vital a všude ho bylo plno. Byl tak malíčký, že jsem nevěděla co to je. Vypadal jako štěně dobrmana a tak mu ta jeho rozjívenost prošla. Nebylo to psí děťátko, ale plně vzrostlý mládeneček, dobránek v miniatuře. Když mi přítelkyně řekla, že nemůže zvládnout jejího synečka, druhé novorzeně a pejska mládenečka, který se jí sápe do klína, když kojí svoje mládátko ani mě nenapadlo, že by se mohl přestěhat k nám.

Protože bylo pár dnů do Vánoc, byla u nás na návštěvě babička a naší kluci seděli v letadle, chtěla jsem rodině doprát něco nezapomenutelného a moje srdce změklo. Andy se mohl stěhat do vánoční pohody k nám.

Nikdo tomu v rodině nemohl uvěřit. Kluci přijeli s Pavlem a babičkou domů z letiště a doma je přivítal Andy. Kluci jen řekli: "mamá, co to je?" a kutáleli se smíchem. On ani nevypadal jako opravdový pes. Nožičky vysoké, těličko droboučké, vypadal jako hopsající koloušek.

První komu Andy přiostl k srdci byla babička. Začala s ním chodit na procházky ač by jinak nevystrčila nos ani za plot domu. Ta ho také pojmenovala. Večer jsme šli kolem pasoucích se vodních buvolů. Andy ve své naivitě tahnul za kšandičky a chtěl se kamarádit. Babička mu to rozmlouvala a říkala, to je pro tebe moc veliký hafo. No a z Andyho se stal Hafík. Když zlobí je to Ha-fajz, když je milý, říkáme mu Ha-finek. Naši služebníci ho přejme-

novali z Andy na Randy. Venku děti pišti "andžing kečíl" (malinký pejsek) a každý se rozesměje.

Ač je Hafík malíčký, nebylo jeho krocení snadné. První bitva vzplála, kde bude spinkat. Venku se mu vůbec nelíbilo a naříkal celou noc. Když plakal třetí a čtvrtou noc, začínali jsme ho mít plné zuby a už jsem litovala. Zkoušeli jsme ho přesvědčit, ale nešlo to ani silou ani slovy. Vyzkoušeli jsme koupelnu, ale jeho nárek se rozléhal o to víc. Trochu nám ho bylo líto, říkali jsme si, asi ho žerou komáři. Odjeli jsme na týden na Bali a když jsme přijeli zpátky, bylo po problému. Do prázdného domu se Hafík nedobýval. Viděl, že život a bašta je venku a smířil se s tím. Později jsem se dozvěděla, že byl zvyklý spávat v posteli, nerad se naučil spát na velikánském polštáři v ložnici no a u nás spí na stejném polštáři venku.

Ani jsme netušili, že má Hafínek takový urozený původ. Andi De Castel Sumenep se narodil 1. apríla 1987 v Jakartě. Tatínek, Angličan Hero of the Golden Crown (Hrdina zlaté koruny) a maminka, francouzská Sheila De Chanterplatz. Syneček, Hafínek - Šílouš ze Šantrplacu se nezapře. Pokračují babičky a dědečkové, Noblesse, Princesse, čtyři pokolení De a Van v Evropě a nyní Hafínek z Jakarty. Tatínek a maminka jsou již zpět ve svých zemích. Ztrávili jen krátkou dobu na zdejších ambasádách a tak je Hafík sirotkem a jak se zdá, bude z něj i emigrant.

Jeho šlechtický původ se projevuje všude. Například papání. Nejraději by papal to co rodina, ale to je jen vyjimečně. Má rád i čokoládu, za zmrzlinou se může zbláznit, chroupe kostky ledu, žere mrkev a v podstatě všechno co by mu člověk dal z pusy, kromě ledvinek a psího žrádla ať z konzervy nebo pytlíku. Naše Suči mu tedy vyvaruje. Z počátku s ním měla hodně trpělivosti. Krmila ho rukou jako dítě, pěkně z mističky do hubičky. Má přirozený talent a pes ji

nevadí. U předchozích zaměstnavačů pracovala jako chůvička a měli tam velkého psa, takže se psů nebojí. Horší je to s ostatním personálem. Muslimové nemají psy rádi. Jsou to pro ně špinavá zvířata. Náš řidič se plíží kolem zdi po špičkách a ohnuje si nohavice aby se o něj Hafík neotřel. Okamžitě se umývá, když se to stane. Tom, manžel Sučí, Hafíka toleruje, ale rádi se nemají. Hafík útočí na koště, když Tomík zametá a přímo nenávidí vysavač. Jak může tak kousne Toma do prstů bosých nohou. Neublíží mu, ale trápí.

První škody, které napáchal byly samozřejmě na zahradě. Odnesly to moje orchideje, které rozcupoval na kusy. V záchravu žárlivosti, když jsme měli hosty, označil rohy hostovské posteče, že patří jemu. Počíral by každé území sporu a tak v zájmu klidu a míru, budť je uvnitř Tomy, hosté nebo pes. Ví naprosto dobře, že se provinil a nemá rád domlouvání. To se málem plazí a ošklivě cení zuby. Naprosto suverénně pozná milovníky psů. Nepotřebuje seznamování a rád se uvelebí na klíně, je-li k tomu příležitost.

Když vidí svého pána v kraťasech a teniskách, má záchrav radost. Stéká, skáče metr vysoko, celý se třese a není možné ho okšírovat. Společně jezdí na kole. Pavel šlápe co mu síly stačí a Hafínek běží vedle na šnůře. Tímhle tempem jezdí půl hodiny a pak je radost vidět mírového Hafíka. Zpočátku se stávalo, že si během a hlavně taháním, aby Pavel šlapal ještě rychleji, prošoupal "botičky." Když odejdeme bez něj, může mu puknout srdíčko žalem. Prosí a kvílí, ale sebou ho brát nemůžeme. Žárlivost by ho mohla zabít. U přátele mají dva mrňavé psy a když jsme u nich, dostane Hafík záchrav, až nemůže dýchat. Začne se dusit a to vše ze žárlivosti.

Hlídat ho musíme zrakem ostříže. Jak by mohl, uprchnul by a šanci na přežití vlastně nemá. Ale ať člověk hlídá jak hlídá, neuhlídal a tak nám již několikrát utekl. Nejhorší je to

večer. To zmizí z dohledu ve vteřině. Málem už ho to stálo život. Naposledy a to se může opakovat je, že Hafík zmizí a my čekáme až se někdo objeví, že pejska má, ale chce výkupné. Zaplatíme a hlídáme Hafíka dál. Ostatním nebezpečím by snad unikl, pokud by ho nezabila vlastní nebojácnost a útočnost. Když je na šnůře, troufá si nejen na buvoly, ale i jinak zle vypadající velké psy, kteří se mohou strhat. A tak si říkáme, vždyť on je stejný jako každý člověk, který se bouří kšandičkám Pána Boha. Kolik úsilí do toho dáme, abychom později mohli trpět a naříkat.

Pán a Hafík jsou velcí kamarádi a když se na něj podívá, říká: "toho by nevyrobili ani Japonci." A má pravdu. Rourka, od huby k ocásku 30 cm, asi 3 kg živé váhy a tolik energie, vůle, lásky, žárlivosti a radosti. Asi na tom něco je, že pán a pes si jsou podobní. To zvírátko je přehnaná karikatura pána. Když se mu podaří se uvelebit na klině paníčky, natáhne se a hajinká, že člověk nedýchá. Je pravda, že ať je člověk v jakémkoliv náladě, ať se stane co se stane, Hafínek nás vítá se stejnou radostí. Naučil se, že je lepší, když si zacpe tlamičku. Často si však svoje hračky ztratí a když není nic jiného kolem, vezme si aspoň kámen nebo list. Bez toho mu přeskakuji hlasivky hůř než klukům v pubertě. Nedělá si nároky jestli jsme smutní nebo veseli, je ve své radostné pomatenosti vyrovnanější než člověk a to je to, co je nejhezčí na vztahu člověka a psíčka.

-kas-

ROZHODNUTÍ

Mluvím za sebe, ale již dávno jsem se rozhodl, že chci raději znát pravdu než žít spokojeně v nevědomosti. Nemohu-li mít obojí, pravdu i štěstí, chci žít pro pravdu. Na život plný štěstí mám dost času v nebi. ☺

A.W. Tozer